

Carta del prelat (març de 2015)

El temps de Quaresma centra la carta del Prelat, qui es fixa especialment en la cura dels altres.

05/03/2015

Estimats, que Jesús em guardi les filles i els fills!

Han transcorregut alguns dies des del començament de la Quaresma. A més de repassar, amb agraïment i ànim d'aprendre, els quaranta dies de pregària i dejuni de Jesucrist al

desert, i la seva lluita vencedora contra l'esperit maligne, l'Església ens proposa que ens preparem molt bé per endinsar-nos en les escenes de la passió, mort i resurrecció de Nostre Senyor en la propera Pasqua. Per això, ens convida a recórrer molt units al Mestre aquest temps litúrgic, com recordava sant Joan Pau II fa uns anys.

«Ara pugem a Jerusalem (*Mc* 10, 33). Mitjançant aquestes paraules el Senyor convida els deixebles a recórrer al costat d'Ell el camí que partint de Galilea mena al lloc on es consumarà la seva missió redemptora. Aquest camí a Jerusalem, que els evangelistes presenten com la culminació de l'itinerari terrenal de Jesús, constitueix el model de vida del cristià, compromès a seguir el Mestre en la via de la Creu.

Crist dirigeix aquesta mateixa invitació de "pujar a Jerusalem" als homes i dones d'avui. I ho fa amb particular força en aquest temps de Quaresma, favorable per convertir-se i trobar la plena comunió amb Ell, participant íntimament en el misteri de la seva mort i resurrecció. Per tant, la Quaresma representa per als creients l'ocasió propícia per a una revisió profunda de vida» [1].

Coneixem les principals pràctiques que l'Església recomana, durant la Quaresma, per manifestar aquest afany de conversió: la pregària, la penitència, les obres de caritat. Voldria que, en aquesta ocasió, ens fixéssim especialment en aquestes últimes. El Papa Francesc, en el missatge per a la Quaresma, es refereix a la *globalització de la indiferència*: un mal que s'ha accentuat en la nostra època i que s'oposa frontalment a la manera d'actuar de Déu. En efecte, el Senyor,

en la seva infinita misericòrdia, té cura de tots i de cada un, ens busca també quan ens allunyem, no cessa d'enviar la claredat de la seva llum i la força de la seva gràcia, perquè ens decidim a captenir-nos en tot moment com a bons fills seus. **Però passa** -subratlla el Pontífex- **que quan estem bé i ens sentim a gust, ens oblidem dels altres (quelcom que Déu Pare mai no fa), no ens interessen els seus problemes, ni els sofriments, ni les injustícies que pateixen...[2]**

Per superar aquest perill, hem de considerar que som solidaris entre nosaltres. I, sobretot, reflexionar sobre la Comunió dels sants, que ens impulsarà a servir, a ocupar-nos -dià rere dià- de les nostres germanes i dels nostres germans necessitats d'atenció espiritual o material. La Quaresma esdevé així en un temps especialment propici per imitar el Crist amb un lliurament generós als

membres del seu Cos místic, pensant en com Ell se'ns dóna.

La força per comportar-nos d'aquesta manera prové de l'escolta atenta de la paraula de Déu i de la recepció dels sagraments -la confessió, l'eucaristia-, assenyalats de manera concreta en els manaments de l'Església, en aquestes dates. Considerem que, en rebre el Cos del Senyor en la Comunió amb les disposicions espirituals necessàries, ens anirem assemblant més i més a Ell, es farà més perfecta la nostra identificació amb Jesús, fins arribar a ser -com repetia el nostre Pare- ***ipse Christus***, el mateix Crist. I farem molt nostres totes les indigències dels altres, sense deixar que es formi en els nostres cors la crosta de l'egoisme, de centrar-se en el propi jo: **qui és de Crist pertany a un sol cos i en ell no s'és indiferent davant els altres [3]**. Com no recordar la predicació rotunda de

sant Pau: *quan un membre sofreix, tots els altres sofreixen amb ell, i quan un membre és honorat, tots els altres s'alegren amb ell* [4].

M'interessa, i molt, filles i fills meus, que apliquem aquestes consideracions a la cura dels malalts: una obra de misericòrdia que Jesucrist premia de manera especial. Preguem també diàriament pels qui pateixen persecució a causa de les seves conviccions religioses. Ningú ens ha de resultar aliè! Preguem al Senyor que els assisteixi amb la seva gràcia i els concedeixi forces. I com que la caritat és ordenada, ha d'arribar, en primer terme, als qui es troben més propers -membres de la nostra família sobrenatural o humana, amics i veïns, companys de treball-, a tots aquells amb qui ens uneixen especials llaços de fraternitat, per les diferents situacions que travessem.

Molt clars són els suggeriments que transcriu: **¿Hom té l'experiència que formem part d'un sol cos? ¿Un cos que rep i comparteix allò que Déu vol donar? ¿Un cos que coneix els seus membres més dèbils, pobres i petits, i se'n fa càrrec? O ens refugiem en un amor universal que es compromet amb els qui són lluny en el món, però oblida el Llàtzer assegut davant la seva porta tancada? (cf. *Lc 16, 19-31*) [5].**

Aprofito aquestes línies per agrair novament a les filles i els fills, i a tantes altres persones que tenen cura dels malalts i de les persones grans, la seva dedicació generosa a aquesta tasca: com els somriu Déu! No se'm amaga que, en ocasions, en aquesta tasca potser brota el cansament. Però llavors girem els ulls a una realitat molt clara a la llum de la fe: atendre els qui no poden valer-se per si mateixos, tant a la pròpia llar com en altres llocs, ens introdueix

directament al Cor misericordiós del Senyor. Esmercem-nos a dedicar els nostres millors serveis, sense regatejar mai el sacrifici personal. Sovint llegeixo com sant Josepmaria acudia joíós -era una necessitat, també per fer l'Opus Dei!- a visitar els malalts, a estar amb elles o amb ells. D'aquests moments treia forces per complir allò que Déu li demanava.

Comptem en l'Obra amb una àmplia experiència d'aquestes obres de misericòrdia: no en va -ho torno a dir- l'Opus Dei va néixer i es va consolidar entre els pobres i els malalts. Molt significatiu per al nostre caminar és que el 19 de març de 1975, pocs mesos abans del seu trànsit al Cel -han transcorregut quaranta anys-, el nostre Pare recordés amb vivesa aquells començaments durant una tertúlia en família. Us convido a aturar-nos de nou en les seves paraules.

Vaig anar a buscar fortalesa als barris més pobres de Madrid. Hores i hores per tot arreu, cada dia, a peu d'una banda a una altra, entre pobres vergonyants i pobres miserables, que no tenien res de res; entre nens amb els mocs a la boca, bruts, però nens, que vol dir ànimes agradables a Déu (....). I que bé, quina alegria! Van ser moltes hores en aquella tasca, però sento que no hagin estat més. I en els hospitals, i en les cases on hi havia malalts, si es poden anomenar cases a aquells tuguris... Eren gent desemparrada i malalta; alguns amb una malaltia que llavors era incurable, la tuberculosi (...).

Van ser uns anys intensos, en què l'Opus Dei creixia cap a dins sense adonar-nos. Però he volgut dir-vos -algun dia us ho explicaran amb més detall, amb documents i papers- que la fortalesa humana

***de l'Obra han estat els malalts
dels hospitals de Madrid: els més
miserables; els que vivien a casa
seva, perduda fins l'última
esperança humana; els més
ignorants d'aquelles barriades
extremes [6].***

A les malaltes i als malalts els suggereixo que siguin dòcils i es deixin atendre; que agraeixin l'afecte humà i cristià que els dispensa el mateix Jesucrist per mitjà dels qui s'ocupen d'elles o d'ells. Quantes persones, també entre aquelles que no posseeixen el tresor de la fe, queden remogudes davant aquestes manifestacions del veritable amor cristià i humà, i acaben per descobrir el rostre de Jesús en els malalts o en les persones que per a ells es desviuen!

Quin goig ens causa també la proximitat de les solemnitats de sant Josep i de l'Anunciació de Nostra

Senyora. Cobren una rellevància significativa en aquest any marià dedicat a la família, ja que col·loquen davant dels nostres ulls l'ambient de la llar de Natzaret. Allà es va fer present la gran misericòrdia de Déu amb la humanitat, l'amor de la Trinitat mitjançant l'encarnació del Verb en el si puríssim de Maria. Allí va passar Jesús llargs anys, envoltat en tot moment per l'afecte i el desvetllament de la seva Mare i de sant Josep. Allí va treballar amb perfecció humana i sobrenatural el sant Patriarca. Són excel·lents motius per confiar-los la santedat de les llars cristianes i impetrar la seva protecció sobre totes les famílies de la terra.

En les seves recents catequesis, el Papa ha subratllat l'importantíssim paper de la mare i del pare en el si de la família: **les mares** -deia en una d'aquestes ocasions- **són l'antídoto més fort davant la difusió de**

l'individualisme egoista [7]. El mateix cal dir dels pares, que juguen igualment un paper fonamental. Cada família necessita la presència d'un pare, encara que malauradament **avui s'ha arribat a afirmar que la nostra societat és una "societat sense pares" (...).** Especialment en la cultura occidental, la figura del pare estaria simbòlicament absent, **desapareguda, esvaïda [8].** Aquesta actitud constitueix un error molt greu, ja que tant el pare com la mare són completament imprescindibles per al desenvolupament harmònic dels fills en totes les seves facetes. És intensa, generosa, la nostra pregària per aquesta cèl·lula vital -la família- de l'Església i de la societat civil? Preguem perquè cada llar sigui una prolongació d'aquella que va albergar el Fill de Déu a Natzaret? Com agraïm l'abnegació generosa i alegre de tants pares i mares? Ens recordem de pregar per la felicitat

dels esposos als quals Déu no concedeix fills, perquè estimin la Voluntat del Cel, donant a més exemple de servei a la humanitat sencera?

En qualsevol cas, siguin molts, pocs o cap els fills que Déu concedeixi, cal que totes les llars cristianes promoguin l'alegria de saber-se església domèstica. Per això, recullo els següents ensenyaments de sant Josepmaria, quan afirmava que cal rebre els fills ***sempre amb alegria i agraïment, perquè són regal i benedicció de Déu i una prova de la seva confiança*** [9]. I afegia: ***no dubteu que la disminució dels fills en les famílies cristianes redundaria en la disminució del nombre de vocacions sacerdotals, i d'ànimes que es vulguin dedicar de per vida al servei de Jesucrist. Jo he vist bastants matrimonis que, no donant-los Déu més que un fill, han tingut la generositat***

d'oferir-lo a Déu. Però no són molts els que ho fan així. A les famílies nombroses és més fàcil comprendre la grandesa de la vocació divina i, entre els seus fills, n'hi ha per a tots els estats i camins [10].

No sempre els esposos tenen descendència. En aquests casos, no s'han de considerar fracassats, perquè no ho són. És una altra manera -també divina- que el Senyor té de beneir l'amor conjugal. *Les famílies nombroses* -afirmava el nostre Pare- *em causen molta alegria. Però quan em trobo un matrimoni sense fills, perquè Déu no els hi ha concedit, m'omple també de goig: no només poden santificar la seva llar, sinó que a més disposen de més temps per dedicar-se als fills dels altres, i són ja molts els que ho fan amb una abnegació commovedora. Tinc l'orgull de poder assegurar que*

mai no he apagat un amor noble de la terra; al contrari, l'he encoratjat, perquè ha de ser -cada dia més- un camí diví [11]. Agraïm a Déu la fidelitat alegre d'aquests esposos.

La festa de sant Josep, totes i tots anirem al sant Patriarca demanant-li que ompli de fidelitat a Déu tota la nostra existència, dia a dia, com va fer aquest home just, responent a totes les peticions divines. I, abans de concloure, vull recordar que el 28 de març es compleixen noranta anys de l'ordenació sacerdotal del nostre Pare. Invoqueu-lo especialment amb una súplica piadosa i constant per l'Església i el Papa; per les vocacions sacerdotals i religioses; per les vocacions -també divines- a un lliurament total enmig del món, en el celibat apostòlic o en el matrimoni; per la fidelitat de tots els cristians. Adreceu les vostres pregàries, amb fe i confiança, a la Mare de Déu i a sant

Josep, perquè sapiguem caminar de manera contemplativa enmig del món. I seguiu encomanant totes les meves intencions.

Em fa molta alegria dir-vos que, abans de començar el curs de recés, he anat a pregar a Loreto, amb totes i amb tots, i amb el nostre Pare. Vaig poder acompanyar-lo en diverses ocasions i contemplar com sabia estimar la nostra Mare i deixar-li a les mans la vida de les seves filles i dels seus fills, la seva: l'Obra!, per servir més i millor la santa Església.

Amb tot afecte, us beneeix

vostre Pare

+ Xavier

Roma, 1 març 2015.

[1] Sant Joan Pau II, *Missatge per a la Quaresma*, 7-I-2001.

[2] Papa Francesc, *Missatge per a la Quaresma de 2015*, 4-X-2014.

[3] Ibid.

[4] 1Co 12, 26.

[5] Papa Francesc, *Missatge per a la Quaresma de 2015*, 4-X-2014.

[6] Sant Josepmaria, *Notes d'una reunió familiar*, 19-III-1975 ("Por las sendas de la fe", ed. Cristiandat, 2013, pp. 146-147).

[7] Papa Francesc, *Discurs en l'audiència general*, 7-I-2015.

[8] Papa Francesc, *Discurs en l'audiència general*, 28-I-2015.

[9] Sant Josepmaria, *Carta 9-I-1959*, n. 54.

[10] Ibid. N. 55.

[11] Sant Josepmaria, *Notes d'una reunió familiar*, 10-IV-1969.

pdf | document generat
automàticament des de [https://
dev.opusdei.org/ca-es/article/carta-del-
prelat-marc-de-2015/](https://dev.opusdei.org/ca-es/article/carta-del-prelat-marc-de-2015/) (05/08/2025)